నేను అదృష్టవంతురాల్ని

అది నా అభిప్రాయంకాదు

ప్రక్కింటి విశాలాక్షి అభిప్రాయం... ఎదురింటి వెంకటలక్ష్మి అభిప్రాయం. అటుప్రక్క సౌందర్య అభిప్రాయం... ఇటువైపు శంకరి అభిప్రాయం. బాబాయి అభిప్రాయం — పిన్ని అభిప్రాయం — నాన్న అభిప్రాయం... అంతెందుకు? అమ్మ అభిప్రాయం కూడా అదే.

నేను అదృష్ట వంతురాల్ని.

అది — నా అభిప్రాయం మాత్రం కాదు.

అలాగని నేను దురదృష్టవంతురాలినా?... కాదే... మరి??? మధ్యాహ్నం భోజనం ముగించి కిటికీ దగ్గిరకెళదామని బయలుదేరాను. ఫోన్ మ్రోగింది ఇంతలో.

"హలో" రిసీవర్ చెవికాన్చుకుని అన్నాను.

"హలో దీప్తి... నేను"

నేను అనుకున్న వ్యక్తే... వారే...

"హలో..."

"ఏం చేస్తున్నావ్?"

"ఇప్పుడే భోజనం చేశాను."

"వ్వ్... ఒకటయ్యింది టైం... ఇంత ఆలస్యంగానా?"

"మీ లంచ్ అయిందా?"

"అయింది..."

"ఏం చేస్తున్నారాఫీసులో...?"

"పనేమీ లేదు. నీ గురించే ఆలోచిస్తున్నాను. ఆ... అన్నట్టు సాయంత్రం ఇంటికొస్తాను త్వరగా... రెడీగా వుండు. పిక్చర్‌కి వెళదాం."

"... ..."

"మాట్లాడవేం?"

"అలాగే..."

"ఒ.కే.... బై దెన్..." ముద్దు పెట్టుకున్నా రాయన ఫోన్‌లో.

అప్రయత్నంగా నేనూ చేశానాపని.

నెమ్మదిగా ఫోన్ పెట్టేసి నా ఫేవరైట్ కిటికీ చేరుకున్నాను.

మేడమీది గదిలోంచి ఆ కిటికీ గుండా చూస్తూ కూర్చోవడం నాకో అలవాటైపోయింది.

బహుశ ప్రకృతిని ఆస్వాదిస్తూ, ప్రకృతిలో ఒకటిగా కలిసి కరిగి నలిగిపోవాలనే విపరీతమైన ఆకాంక్ష నాలో అంతర్లీనంగా ప్రబలి వుండడమే దీనికి కారణమేమో...

ఎంత ప్రేమ ఆయనకి నేనంటే??? నాకు చిన్న ముల్లు గుచ్చుకుంటే ఆయన హృదయాన్ని ఎవరో పిండేసినట్టు గిలగిలలాడి పోతారు...

అబ్బ.... నువ్వెంత అదృష్టవంతురాలివే దీప్తి! మీ ఆయన నీ కొంగు వదలడేం?...

ప్చ్ — కానీ...

పెద్ద పబ్లిక్ సెక్టార్ కంపెనీలో ఓ డివిజన్‌కి జనరల్ మేనేజర్ ఆయన...

డబ్బుకి కొరతలేదు.

పెద్ద బంగళా కట్టుకున్నారు ఎంతో అందంగా ప్లాన్ చేసుకుని రెండంతస్థులు. విశాలమైన లాన్... చెట్లు... చల్లటి వాతావరణం... ప్రతి గదిలోనూ ఎ.సి., సౌకర్యం అనే మాటకి అర్థమైన ప్రతి వస్తువూ నిండివున్న ఇల్లు అది. పైగా నా అభిరుచులకి తగినట్టుగా గోడలకి రంగులూ, పెయింటింగులూ, రికార్డ్ ప్లేయరూ, దాదాపు వంద వరకూ క్లాసికల్, పాప్, లైట్ ఎల్.పి.లూ, తను కోరిన ప్రతి పుస్తకమూ, వి.సి.ఆర్., ఓ నలభై అద్భుతమైన కళాఖండాలు వున్న వి.సి.పి. లైబ్రరీ, మూడు అల్మైరాల నిండా దాదాపు రెండు వందల చీరలూ, రకరకాల దుస్తులూ, పిలిస్తే పలికే నౌకర్లిద్దరూ, ఓ వంట మనిషీ... ఓహ్...

'అదృష్టమంటే నీదేనే దీప్తి... నీకోసం తాజ్ మహల్‌ని పెకిలించి తెచ్చేట్టున్నాడు మీ ఆయన.'

నేను అదృష్టవంతురాల్నా?

అదృష్టానికి కొలత డబ్బా?

అదృష్టానికి కొంత భర్త ప్రేమా?

ఇవి రెండే అయితే నేను అదృష్టవంతురాలనే.

కానీ...

నా స్వతంత్రానికెన్నడూ ఆయన ఆధిక్యత అడ్డురాలేదు. అసలెప్పుడూ నా స్వతంత్రాన్ని ప్రశ్నించ లేదాయన. నా ఇష్టానుసారం నేను ఎక్కడికైనా వెళ్ళవచ్చు. ఎప్పుడైనా ఏమైనా చేయవచ్చు.

"ఎందుకిలా చేశావు?" అన్న ప్రశ్న బహుశ ఆయన తన జీవితంలోంచి తుడిపేసుకుని వుంటారు.

నాకు తెలిసి ఎవరూ లేరు... ఇలా భార్యకి ఇంతటి స్వతంత్రం కల్పించిన వారు. ఒకవేళ వున్నా అది చాలామటుకు నటనే అవడం తెలుసునాకు. ఈయన మాత్రం అందుకు పూర్తిగా విరుద్ధం. పదిమంది ఎదుట కొంతవరకు నాపైన తన అధికారాన్ని ఉపయోగించినా ఎప్పుడూ మానసికంగా నాకు పూర్తి స్వాతంత్ర్యాన్నిచ్చారాయన.

నిజమే...

ఇదే అదృష్టమైతే నిస్సందేహంగా నా అంత అదృష్టవంతురాలీ ప్రపంచంలో లేదు.

కానీ...

ఆయన చాలా అందంగా వుంటారు... సుమారు ఆరడుగుల పొడుగు, ఎత్తుకు తగ్గలావు, చిమ్మ రొమాంటిక్ రచనలో హీరోలా.

నా అందం చాలా మందికి పిచ్చెక్కించేదే అయినా ఆయన ముందు బలాదూరే కావచ్చనిపిస్తొంటుంది నాకు.

కారుల్లో ఠీవిగా ఆయన వెడుతుంటే రెండు కళ్ళూ చాలవు చూడడానికి.

సిగరెట్ కాల్చడాయన—

డ్రింక్స్ పేర్లే తెలియవసలు—

పేకాట జోలికి వెళ్ళరు

జాదాలంటే అసహ్యం—

సరే... ఇక స్త్రీ వ్యసనమా — అది ఔటాఫ్ క్వశ్చన్.

నేనే సర్వస్వం ఆయనకి.

ఇది చాలు అదృష్టానికి.

కాని... ఇది చాలా అదృష్టానికి?

నిజమే... పిల్లల్లేరనే కొరత వుండేది. కాని అదిప్పుడు లేదు. తన అక్కయ్య కొడుకుని నా కోరిక మీద తెచ్చి నా కప్పగించాడాయన. వాడి ఆలనా పాలనా చూస్తూ వాడి తప్పటడుగులూ ముద్దుమాటలూ వింటూంటే లోకం గుర్తుండని నాకు ఇక పిల్లల కొరతేం వుంటుంది? ఎంతైనా కన్న ప్రేమ కన్నా పెంచిన ప్రేమ గొప్పది కదా!

నాకేం తక్కువ? నేను చాలా అదృష్టవంతురాలిని... ఇది నా అభిప్రాయం కాదు సుమా...

నాకింకా గుర్తుంది.

"ఈ అమ్మాయి జాతకం బహు గొప్పది" అని జోతిష్కుడు నా తల్లిదండ్రులతో చెప్పిన మరుక్షణం నుండీ నా జీవితం నాకింకా గుర్తుంది.

"నాన్నా... నాకు..." అని నేనింకా వాక్యం పూర్తి చేసేలోపలే నాకు కావలసింది ఎదురుగా వుండేది.

'రాజకుమారి' అనే పదానికి నిర్వచనం నా జీవితం.

ఒక్కదాన్నే కూతుర్ని.

సుఖంలోనే పుట్టాను... సుఖంలోనే పెరిగాను... ఇప్పుడు...

కాలేజీ చదువుతూండగా పరిచయమయ్యింది ఫణితో-అదే-ఆయనతో.

ఎప్పుడూ ముభావంగా, తన చదువు, తన పని, తన ధోరణే అన్నట్టుండేవాడు. ప్రేమలేఖలు రాయడమంటే నాకు తెలుసు. కారణం ఆ రోజుల్లో నా పేరిట వచ్చిన వందలాది ఉత్తరాలే.

కాని-ఫణి గురించిన నా ఆలోచన ప్రేమ అనే దారిలోకి మళ్ళుతుందనే నిజం నాకు తెలిసి, ఆయనకి నా ఆలోచన చెప్పాలనే అవసరం కనిపించే క్షణానికి నా మెదడు మొద్దుబారింది.

ఎంత ప్రయత్నించినా ఓ ఉత్తరంలోని కనీసం

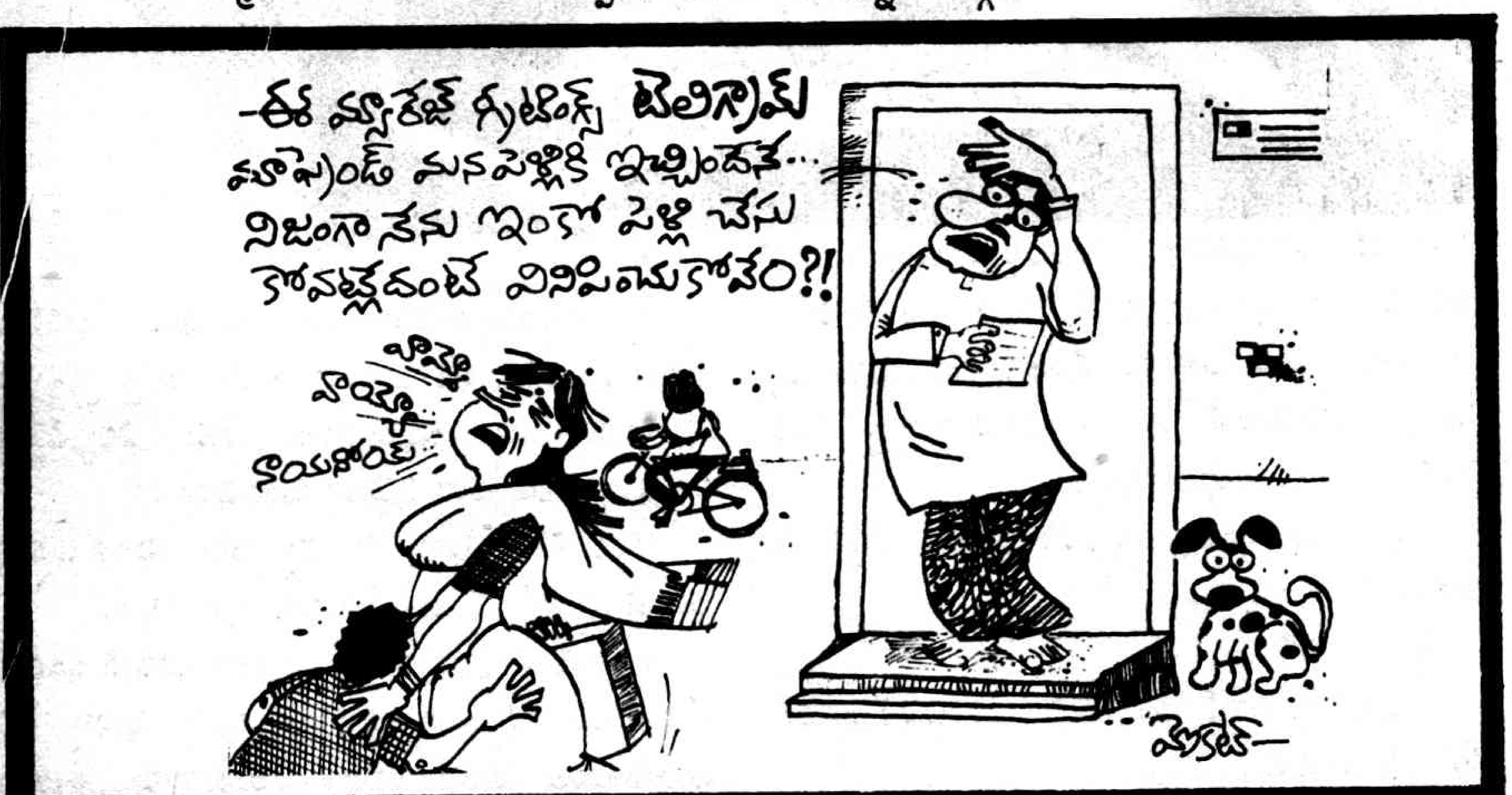

రెండు వాక్యాలు కూడా రాయలేకపోయాను.

పోనీ నాకొచ్చిన ఉత్తరాల్లోని వాక్యాలే తిరిగి రాద్దామా అంటే ఏ ఒక్కటీగానీ, అన్నీ కలిపిగాని నాలోని అనుభూతిలో కనీసం వెయ్యోవంతు వివరించలేవనిపించింది.

చివరికి ధైర్యం చేసి ముందు మాటల్లో చెప్పేద్దామని నిర్ణయించుకున్నాను.

ఓ రోజు క్లాసు అయ్యాక బయట లాన్‌లో కూర్చొని వున్న ఆయన దగ్గరికి వెళ్ళి ప్రక్కనే కూర్చున్నాను.

తనకి దగ్గరగా ఓ యువతి వచ్చి కూర్చుందనిగాని, ఆమె తననే చూస్తుందనిగాని, అసలు తాను కాలేజీ లాన్‌లో కూర్చొని వున్నాననిగాని, అసలు బాహ్య ప్రపంచమొకటి ఏడ్చిందనిగాని తెలిసినట్టు లేదా మనిషికి.

చేతిలోని లా పుస్తకంలో తల దూర్చేసి అతి నిష్ఠతో శ్రద్ధగా చదివేస్తున్నాడాయన.

చిన్నగా దగ్గాను.

కదలిక లేదు.

గొంతు సర్దుకున్నాను.

అబ్బే... చలనం లేదు.

ఏమిటీ మనిషి...?

సరే-ఎంతసేపలానే వుంటాడో చూద్దామని నేనూ అలాగే కూర్చున్నాను.

అలా దాదాపు గంట కూర్చున్నాక పుస్తకంలోంచి తలఎత్తాడు.

నన్ను చూసి క్షణం ఆశ్చర్యపోయాడు.

తడబడ్డాడు నేనాయన్నే తదేకంగా చూస్తూండడంతో.

"హలో" అన్నాడు.

లేచాను నేను.

"హలో... అయిందా చదవడం? మీ తపస్సులో ఒక వేళ మిన్ను విరిగి మీదపడితే తెలీదనీ, అలా జరిగే పక్షం నేను మీకా విషయం తెలియజేయాలనీ కూర్చున్నానిక్కడ."

ముందు అర్థం కాలేదాయనకి నేను చెప్పింది.

అర్థం కాగానే చిన్నగా నవ్వాడు.

"మిన్ను మీ మీద కూడా పడేది ఈ లోగా..." అన్నాడు.

"ఫరవాలేదు... ఒక్కదాన్నే కాదుగా" అన్నాను.

"అంటే?" అర్థం కాలేదతనికి.

"అంటే... ఐ లవ్ యూ" అనేసి చరచరా వెళ్ళిపోయాను అక్కణ్ణుంచి.

మర్నాడు తిరిగి లాన్‌లో ఫణి కనిపించాడు. చెట్టు కానుకొని నిలబడి ఏదో చదువుతున్నాడు.

నేరుగా దగ్గరికెళ్ళాను.

"హలో..."

తలెత్తి చూసి "హలో" అని తిరిగి చదువుకో సాగాడు.

"కోపమొచ్చిందా?"

తలెత్తాడు. "దేనికి?"

"నిన్న అలా అబ్‌రప్ట్‌గా అలా అన్నందుకు."

కొన్ని క్షణాలాలోచించాడు. తరువాత అన్నాడు "ఓహో! అదా? లేదే..."

"సరే పోనివ్వండి. దానికి సమాధానం ఏమీ ఇవ్వరా?"

తిరిగి కాసేపు అర్థం కానట్టు చూశాడు. చివరికి అతని కళ్ళలో గుర్తింపు కనిపించింది...

"ఓ... అదా?... అదీ... ఆ... ఐ టూ లవ్ యూ" అన్నాడు.

నా ఆనందం రెండు క్షణాలకన్నా ఆగలేదు. ఎందుకంటే తిరిగి, "ఐ లవ్ ఎవ్రివన్" అని వెళ్ళిపోయాడు.

తరువాత దాదాపు సంవత్సరం పట్టింది నాకతనికి నా ప్రేమ ఇదీ అని అర్థమయ్యేలా చెప్పడానికి.

"ఓ... నేనసలా ఏంగిల్ నుంచి ఎప్పుడూ ఆలోచించలేదు దీప్తీ... అసలు నా జీవితంలో పెళ్ళి, సంసారం, ఇలాంటి లైను గురించిన ఆలోచన నాకెప్పుడూ రాలేదు" అన్నాడు చివరికి.

ఆయన కళ్ళల్లో నాకు క్లియర్‌గా కనిపించింది నిజంగా అసలు స్త్రీ, వివాహం, సంసారం అనే ఆలోచన ఆ హృదయానికి కనీసం వేయి మైళ్ళ దూరం నుంచైనా ప్రయాణించలేదని.

ఆ బాధ్యత కూడా నేనే తీసుకున్నాను.

నా ప్రేమలో కరిగిపోయాడాయన.

నా. చేతిలో మారిపోయాడాయన.

ఆయన జీవితానికి నేనో వసంతం అయ్యాను.

మా ఇద్దరి కులాలు వేరు. అయితే కులం నాలాంటి ఓ 'రాకుమారికి', 'అదృష్టవంతురాలికి' అడ్డంకి కాదు కదా?

అమ్మ సణగలేదు.

నాన్న హూంకరించలేదు.

వంశం, మర్యాద, మట్టి కలవడం లాంటి పదాలు మా ఇంటి గోడల మధ్య ప్రతిధ్వనించలేదు.

వివాహం జరిగిపోయింది మాకు.

మంచి ఉద్యోగంలో స్థిరపడిపోయారాయన అప్పటికి.

"మా దీప్తి చాలా అదృష్టవంతురాలే... అంద

గాడు''

''ఆస్తికి ఆస్తి, మంచి ఉద్యోగం, అందం - ఇంకేం కావాలండీ ఓ ఆడదానికి?''

''కోరిన వరుడు దొరికాడు, అత్తా ఆడపడుచులు లేని ఇల్లు...''

ఇలా... ఇలా... ఇలా... ఎవరికి తోచిన విధంగా వారు అదృష్టానికి నిర్వచనం చెప్పారావాడు.

కాని... అసలు నిర్వచనం ఏవిటి? అదృష్టం ఏవిటి?

మళ్ళీ ఫోన్ మ్రోగింది.

''హల్లో...''

''హలో... మిసెస్ దీప్తితో మాట్లాడాలండీ'' అవతల గొంతు మిసెస్ రాధికారాయ్‌ది.

''హలో మిసెస్ రాధికా... దీప్తి హియర్''

''హౌ ఆర్యూ మేడమ్? హౌ ఈజ్ మిస్టర్ ఫణి? హౌ ఈజ్ బబ్లూ...?''

''ఫైన్... సే... వాట్ న్యూస్?''

''మరేమీ లేదు. క్లబ్ డొనేషన్ సంగతి మీ వారిని అడుగుతానన్నారు? అదే...''

''ఇంకా అడగలేదు... ఈ రోజు...''

''మీకేమిటి మేడం? మీరు తలుచుకుంటే ఆయన కాదంటారా ఏవిటి? రేపు ఫోన్ చేయనా?''

''సరే...''

''మిసెస్ దీప్తీ... చాలాసార్లు మీకు చెప్పిందే అయినా మళ్ళీ ఓ మాట చెప్పాలనుంది''

''చెప్పండి''

''యూ ఆర్ వెరీ లక్కీ'' అవతల ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ అయింది. మళ్ళీ అదే...

లక్కీ...

అదృష్టవంతురాలివి...

నిజంగానా?... నిజంగానే...

కాని...

లేచి, వెళ్ళి మొహం కడుక్కున్నాను.

సమయం నాలుగయింది.

ఏ క్షణమైనా ఆయన రావచ్చు.

డ్రెస్ మార్చుకుని రెడీ అయ్యాను...

సినిమా థియేటర్ చేరే సరికి అయిదున్నరయింది. టికెట్లు తీసుకొనే వచ్చారాయన ఇంటికి.

సినిమా హాల్లో కూర్చున్నానన్నమాటే గాని నా మనసు మనసులో లేదు.

చాలా కాలం తరువాత నాలో ఎందుకింత సంఘర్షణ ఈ రోజు? నాలో అంతరాంతరాలలో దాగి వున్న, ఎప్పుడో పూర్తిగా చంపేసుకొన్న వాంఛ తిరిగి తలెత్తిందా? శరీరం నా మనసుని అధిగమిస్తోందా?

నో... అలా జరగడానికి వీల్లేదు.

ఇంటికి చేరేసరికి రాత్రి పదయింది.

భోజనం బయటే చేయడంతో నేరుగా పడక కుపక్రమించారాయన.

బెడ్ చేరాను నేను.

నాలో ఆరకుండా, కందిరీగల్లా, హోరుమని, భయంకర ఆలోచనల సముద్రం...

''దీప్తీ...'' ఆప్యాయంగా పిలిచారాయన.

''...''

''ఏవిటి దీప్తీ అదోలా వున్నావు?''

అంతే... నాలోని కన్ఫ్యూజన్ ఒక్కసారిగా కన్నీటి ప్రవాహంగా పెల్లుబికింది.

ఆయన గుండె మీద తల ఆన్చి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చేశాను. చాలాసేపు నా తల నిమురుతూండి పోయారాయన. తరువాత గొంతు విప్పారు...

ఆయన గొంతులో నుండి వస్తున్న ఒక్కో మాటా నా మెదడు లోని ఒక్కో ఆలోచనా పొరనీ చీల్చి నన్ను నేరుగా, సూటిగా ప్రశాంతత వైపుకి లాక్కెళ్ళ సాగింది.

''దీప్తీ... ఐ అండర్‌స్టాండ్... నీ స్థితిని నేనర్థం చేసుకోగలను... నువ్వెంతటి గొప్పదానివో చెప్పడానికి నా దగ్గర భాష లేదు. కాని... కాని... నేనేం చెయ్యను దీప్తీ... మన పెళ్ళయ్యే వరకూ విషయం నాకూ తెలీదు. ఆ విషయం నీకూ తెలుసు... నిన్ను నేను మోసం చేశానని నన్ను నిందించి, ఆనాడే నాకు నీవు దూరమై పోయి వుండవలసింది. కాని... నువ్వలా చెయ్యలేదు. ప్రపంచంలోని ఏ భర్తలోనూ ఏ భార్యా ఎదురు చూడని, ఏ భార్యా ఒప్పుకోలేని, దారుణమైన లోటును నాలో నీవు ఎంత నిండు హృదయంతో అంగీకరించావో నేను మర్చిపోలేను దీప్తీ...

దీప్తీ... ఆ రోజు నాకింకా గుర్తుంది. డాక్టర్ దగ్గర మన పెళ్ళైన మొదటి మూడ్రోజుల నరకానికి కారణం నేను తెలుసుకొని వచ్చి నీతో ఎలా చెప్పాలా అని తల్లడిల్లిన రోజు... నీ ఒడిలోకి తీసుకొని నా తల నిమురుతూ నువ్వు అమ్మవైన రోజు... అమ్మను నిన్ను నేను చేయలేననే నిజాన్ని... ఓహ్...

విషయం తెలిశాక నీ రియాక్షన్, గత సంవత్సరాలలో నీవు, నేనూ గడిపిన జీవితం, నేను... నేను... నేనెంతటి అదృష్టవంతుణ్ణో దీప్తీ....

ఒక నపుంసకుడిలోని మానసిక లోతుల అందాల్ని మాత్రం స్వంతం చేసుకొని, శరీరం ఒక ట్రాష్ అని తీసిపారేసిన నువ్వు- ఎంత దురదృష్టవంతురాలివి దీప్తీ.

దీప్తీ... యూ అన్‌లకీ బేబీ...''

ఆయన హఠాత్తుగా లేచారు.

''దీప్తీ... యూ ఆర్‌నీడ్ అన్‌లక్కీ... కాని ఒకటి దీప్తీ... నీకానాడూ చెప్పాను... ఇప్పుడూ చెబుతున్నాను... ఇది నీకు పంజరం కాదు. నేను నీ యజమానిని కాను. భర్త భార్య కన్నా అధికమనీ, వివాహం జన్మ జన్మల బంధం అనీ చెప్పే మాటలన్నీ ట్రాష్.. యూ ఆర్ ఫ్రీ డార్లింగ్. ఐ నో... కేవలం ఇలా మాట్లాడినంత మాత్రాన నీ దురదృష్టం దూరమైపోదు. విడాకులిచ్చి నీకు పూర్తి ఉపశమనం కలిగిద్దామా అంటే నువ్వు ఒప్పుకోవు. లాభం లేదు దీప్తీ. విడాకులు తీసుకున్న స్త్రీకి సమాజంలో విలువ లేదనే రోజులు పోయాయి. ఈనాటి స్త్రీకి కావలసింది భర్త అండదండలు కాదు, ఆత్మ విశ్వాసం, ధైర్యం, కాస్త గౌరవం. దీప్తీ... ఇప్పటికీ నీకు అవకాశం వుంది. ఆలోచించు. ఎందుకూ పనికిరాని ఈ జీవిని స్నేహితుడిగా వదిలెయ్యి...''

అంతకుమించి ఆయన ఏమీ మాట్లాడలేదు.

పడుకున్నారు.

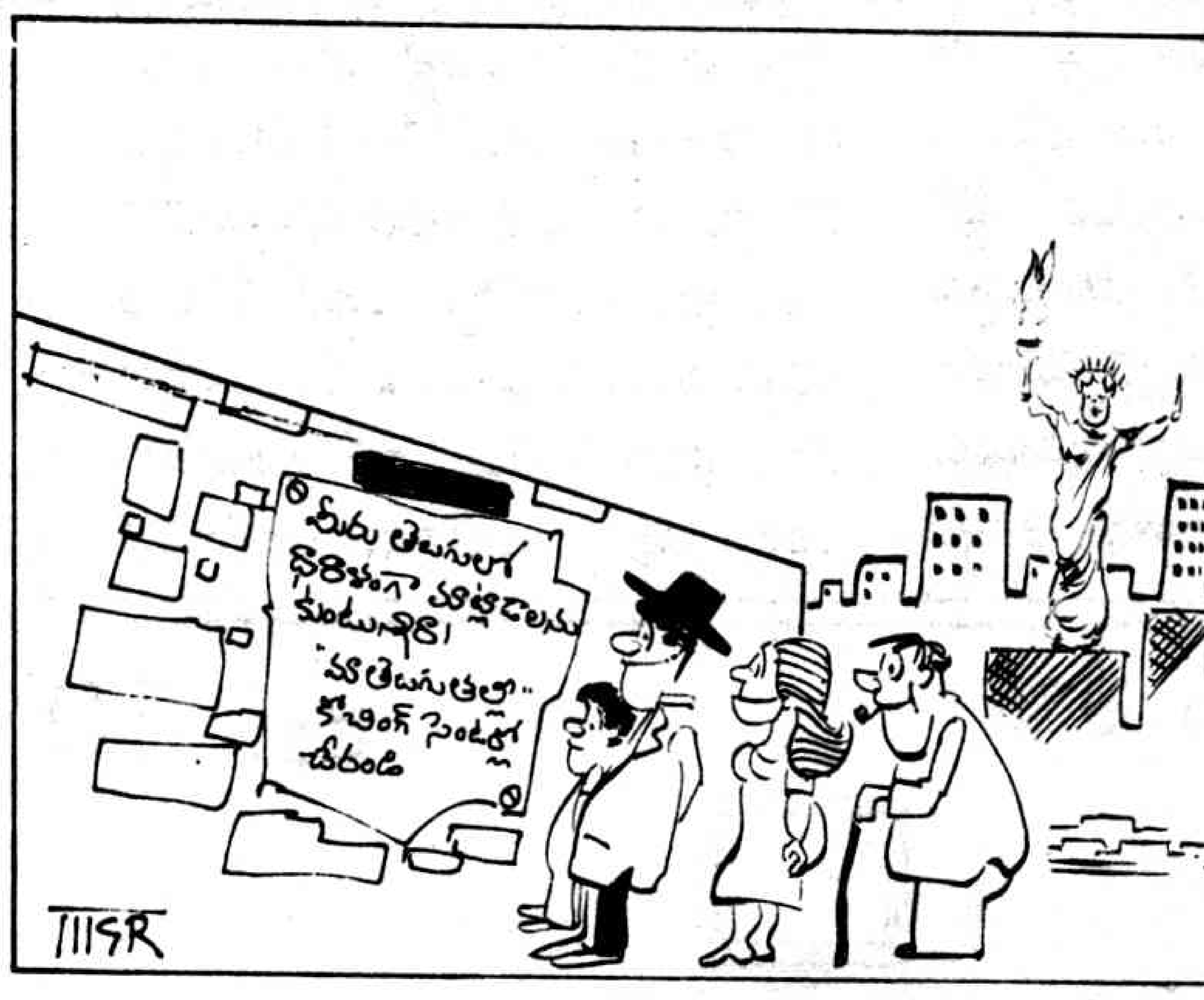

ఆయన కుడి చేయి నా చుట్టూ వుంది.

నా తల ఆయన గుండెపైన వుంది.

ఆయన చేయి నా శరీరంలోకి ప్రసరిస్తున్న ప్రేమ తరంగాలు కావూ 'శృంగారమంటే...'?

ఏ మగవాడూ బహిరంగంగా ఒప్పుకోలేని విషయాన్ని నిండు కోర్టులో ఒప్పుకొని నా సుఖం కోసం తాను దిగజారిపోవడానికి సిద్ధమౌతున్నారీయన. అది కాదూ ఏకత్వమంటే?

ఇంతకు మించిన సుఖం ఏ స్త్రీకందగలదీ లోకంలో..

నా మనసు దూది పింజలా తేలికపడింది.

ఆయన గుండె స్పష్టంగా కొట్టుకోవడం వినిపిస్తుంది నా చెవులకి, చెవుల ద్వారా నా మనసుకి...''

''దీ-ప్తి, దీ-ప్తి, దీ-ప్తి'' అని.

నిజం... నిజం... నిజంగానే నిజం...

అదృష్టం ఇదే.

నిజంగా నేను అదృష్టవంతురాల్ని...

ఇది అచ్చంగా నా అభిప్రాయమే.

నిజంగా నా అభిప్రాయమే.

నేను- [illegible]- అదృష్టవంతురాలినే.